HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

חלת לנוי כמשמו סגי. ותפסוק משמו לחמר שבועים דנפקא לטמא וממעין שבעה ומטבול ופרי תרומה כל שבעה יעלו לה בנקיים דהא לגמ דם טמא הוא: **שפפסוק משמו.** לחמר שבועים דנקבה לרי כתוב שבועים לגו הפסק הוא לכיון לחוזרת ורוחה כתוך שבועים חזר לטמא להפתה: **ימי עיבורה עולין לה.** בפ"ק (לעיל דף י:) תמרי׳ מעוברת ומניקה שבעבו עליה ג׳ עונות ולחתה היה שחטה: **עולין לה.** כלומר מלטרפים לימי מניקותה כגון היתה מניקה והתחילה לפקוד ומעברה והשלימה ג׳ עונות מלטרפין ימי עיבורה לימי מניקותה: **כשלמא לרב דחמר מעין אחד הוא משום הכי בעי הפסק שלש עונות אלא ללוי דאמר שני מעינות הן למה לי הפסק שלש עונות במשהו סגי הכי קאמר** [2]צריכה שתפסוק משהו כדי שיעלו לה לשלש עונות ת"ש ושוין [א]ברואה אחר דם טוהר שדיה שעתה בשלמא ללוי דאמר שני מעינות הן משום הכי היה שעתה תטמא מעת לעת הוא אמאי היה שעתה תטמא מעת לעת [ב]דליכא שהות ותטמא מפקידה לפקידה כיון דמעת לעת ליכא מפקידה לפקידה נמי לא גזרו בה רבנן תא שמע [ג]יולדת בזוב שספרה ולא טבלה וראתה הלכו ב"ש לשיטתן ובית הלל לשיטתן בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי מטמא לח ויבש אלא ללוי דאמר שני מעינות הן אמאי מטמא לח ויבש אמר לך לוי אנא דאמרי כתנא דשוין ואיבעית אימא בשופעת והא ספרה קתני הכא ביולדת נקבה בזוב עסקינן דשבוע קמא פסקה שבוע בתרא לא פסקה [ג]וקסבר ימי לידתה שאין רואה בהן עולין לה לספירת זיבתה אמר ליה רבינא לרב אשי אמר לן רב שמן מסכרא אקלע מר זוטרא לאתרין ודרש הילכתא כוותיה דרב לחומרא והלכתא כוותיה דלוי לחומרא רב אשי אמר הלכתא כוותיה דרב בין לקולא בין לחומרא [ד]והלכתא כוותיה דרב בין לקולא בין לחומרא: מתני׳

ושוין ברואה אחר דם טוהר שדיה שעתה. ות"ק לרבי יוסי לחמר בפ"ק (לעיל דף ז.) מעוברת ומניקה לריכות שלש עונות ומפרש המלטרפי ג׳ עונות לעיכובא ואחת למניקתה למה לי תמר הכא לחמר ד׳ שעתה וי"ל הא דלא לכוך שבועים לגו הפסק הוא לכיון לחוזרת ורוחה כתוך שבועים כר׳ יוסי לי נמי כהפסיקה ג׳ עונות ולחתה לשעה כחמר בפ"ק (שם:) אבל אחר ד׳ שעתה לחמר אין ד׳ שעתה חלת לגו לחפי׳ היתה לחשוה מחופ לף שיה ד׳ שעתה כחמר בפ"ק (שם:) מניקה היה שעתה תיפוק ליה דהוה אחר ד׳ שעתה כל ימי מניקותה כר"מ דפ"ק (שם דף י.). ות"ת והכא למה לי משום דס טוהר ומיהו לתירוץ שני אתי שפיר וי"ל דמטעם אחוה אחר ד׳ טוהר אין ד׳ שעתה חלת לגו לחפי׳ לשחוה אבל מטעם מניקה היה